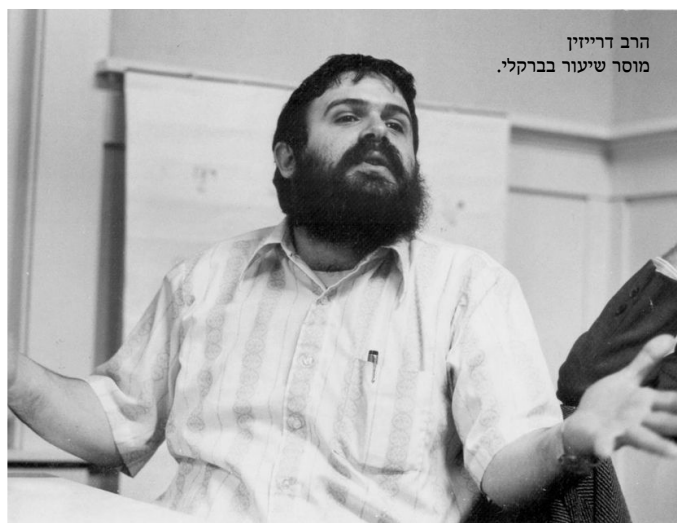

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

ההבטחה שקוימה

הרב חיים איצ'ה דרייזין

כשעברתי לעיר ברקלי הסמוכה לס' פרנסיסקו, קליפורניה, בשנת תשל"ב (1972) כדי להקים בית חב"ד באוניברסיטת ברקלי, היא הייתה מקום סוער למדי.

מצאתי את עצמי מתעסק רבות עם צעירים שעזבו את ביתם, ואיכשהו ניתקו קשר עם הוריהם. הייתי מקבל שתיים או שלוש שיחות בשבוע מאימהות שאמרו לי, "בתי נמצאת באיזשהו אשורם אי שם. האם תוכל לנסות ליצור עמה קשר?" המצב הגיע לידי כך שמרוב נסיעותיי לבקר אצל האנשים הללו, התחלתי לקחת עמי את הטלית והתפילין ברכב, למקרה שאיאלץ להישאר ללון במקום כלשהו. יום שישי אחד, בזמן שישבתי בבית חב"ד, קיבלתי שיחת טלפון מיהודי בשם מר פרידמן.

בין התייפחות אחת לשנייה, הוא סיפר שבתו בדרכה להוואי עם צעיר נוצרי ש"נולד מחדש". היא נמשכה אליו ואל דתו החדשה, והם מתגוררים יחד בעיירה קטנה בשם אמיגרנט גאפ. מיד אחרי שבת הם צפויים לצאת להוואי.

"בבקשה", אמר, "אני מתחנן אליך שתדבר איתה לפני שהיא עוזבת". השבת עמדה להיכנס בעוד כמה שעות, אך במהלך דבריו, נזכרתי שראיתי פעם שלט לכיוון אמיגרנט גאפ בכביש המהיר הבינ-מדינתי 80-8, אחרי סקרמנטו. זה כנראה לא כל כך רחוק, חשבתי לעצמי.

שמעתי את עצמי אומר, "אשתדל כמיטב יכולתי". ניתקתי את השיחה, והתקשרתי לאשתי להודיע לה שאני נוסע לאמיגרנט גאפ, ליד סקרמנטו. "זה מרחק של כשעתיים, כך שאספיק לחזור לפני שבת".

"טוב", הסכימה בלית ברירה. "רק אל תשכח שבמוצאי שבת מתקיים אירוע מיוחד בביתנו, כך שאתה חייב להספיק לחזור".

"אין בעיה", אמרתי.

באותם ימים כמובן שלא היו טלפונים ניידים, ביפרים או מכשירי ניווט. פשוט נכנסתי לרכב והתחלתי לנסוע. נסעתי ונסעתי. אחרי שעברתי את סקרמנטו חשבתי לעצמי, "זה בטח לא רחוק מכאן". עצרתי היכן שהוא לברר את הדרך,

ונאמר לי שהמקום נמצא במרחק של עוד כמה ועשרים ק"מ.

בשלב זה, כבר לא יכולתי לעצור. אני לא יודע למה, אבל משהו מנע ממני לשוב על עקבותיי. איתרתי טלפון ציבורי והתקשרתי לאשתי.

"זה לא נראה טוב", דיווחתי. "אני מצטער, אבל אני לא חושב שאספיק לחזור לפני שבת".

המשכתי בדרכי, ואחרי נסיעה שדמתה לנצח, ראיתי שלט שעליו התנוססו המילים: אמיגרנט גאפ. נותרה כמחצית השעה עד לכניסת השבת.

מיד אחרי הירידה מהכביש המהיר מצאתי תחנת דלק קטנה, חנות מכולת ובית דואר - הכל בחנות אחת קטנה - ונכנסתי פנימה עם הכתובת שהייתה בידי. "אה, כן", אמר בעל החנות, "זה עוד כעשרים דקות נסיעה במעלה הרחוב".

קניתי קצת סרדינים וכמה דברי מאכל כשרים שהצלחתי למצוא, ועד שמצאתי את הכתובת, שבת כבר עמדה להתחיל. הוצאתי את חפציי מהרכב, ונקשתי בדלת.

«

צעיר אפרו-אמריקאי פתח את הדלת. "אני מחפש את דינה פרידמן", הודעתו.

"כן, היא נמצאת כאן", השיב. "בבקשה, היכנס".

הוא היה מאוד מסביר פנים, אבל כאשר האישה הצעירה ראתה אותי, היא נעצה בי מבט רושף. היא יצאה מהחדר מבלי לומר מילה. זו הייתה דינה. היא ידעה שאביה שלח אותי.

"אני מקווה שזה בסדר שאשאר כאן הלילה", אמרתי, בתקווה שמארחי לא יסרב.

"אין בעיה", אמר. הוא פרס שק שינה על הרצפה בחדר צדדי, והתיישבנו לשוחח.

הזוג הצעיר תכנן להתחתן, אבל ראיתי שהאיש הזה חדש גם הוא לקבוצה נוצרית זו שאליה הצטרפו. לכן חזרתי ואמרתי לו, "אתה יודע, החברה שלך דינה נולדה יהודייה. ייתכן שהיא לא יודעת על כך הרבה, אבל אתה מזמין אותה להצטרף לדת חדשה. לכן, לפני שהיא מאמצת את הדת שלך, אולי כדאי שהיא תחקור קצת יותר את הדת שלה?"

הוא לא התנגד לרעיון. "ייתכן שאתה צודק", הודה. "אולי אחרי שנתחתן היא יכולה ללכת ללמוד איפה שהוא על היהדות במשך כמה חודשים. האם יש לך איזה רעיון?"

סיפרתי לו על "בית חנה" במינסוטה - סמינר לנשים המתקרבות ליהדות, המנוהל על ידי הרב מאניס פרידמן. הוא זרם עם הרעיון.

כל אותו הזמן דינה לא הייתה מוכנה אפילו לדבר איתי, כך שבאותו לילה ביליתי שעות ארוכות בשיחה עמו. למחרת בבוקר, התפללתי, אכלתי את הסרדינים, והמשכנו לדבר. זו לא הייתה שבת רגילה, בלשון המעטה.

היה ברור שהחבר של דינה גילה התלהבות רבה בנוגע לדת החדשה שגילה, והיה מאוד מעוניין לדבר מאחר שהוא ניסה לשווק לי אותה. אך, בין השורות, המשכתי לדבר על דינה, ועל מה שהיא צריכה לעשות. אבל הדבר היה תלוי בה, ולא היה נראה שהיא מוכנה בכלל לשמוע. כשהגיע מוצאי שבת, הבנתי שנשלתתי במשימה.

לקחתי את הטלית שלי, ניגשתי לרכב והתכוננתי לצאת לדרך. הייתה לי מכונית קטנה דו-מושבת מדגם MG, וברגע שהתנעתי היא הופיעה לפתע, אוחזת בתרמיל גב. היא התקדמה הישר אל הרכב, פתחה את הדלת, הניחה את התיק שלה מאחורי הכסא, והתיישבה. לא ידעתי מה גרם לה לשנות את דעתה, אבל ידעתי שאסור לי לשאול שאלות. לחצתי על הדוושה והסתלקתי מהמקום.

עברו אולי עשרים דקות עד שהיא סוף סוף דיברה. "אין לך שום מושג למה אני באה איתך, נכון?", שאלה.

"נכון. למה שלא תספרי לי?"

ואז דינה פרצה בבכי. "כל חיי", פתחה ואמרה, "סיפר לי אבי שכאשר הייתי ילדה הוא לקח אותי לפגוש את הרבי מליובאוויטש".

אימה נפטרה, הסבירה דינה, ואביה היה מודאג כיצד היא תגדל ללא אם. הדאיג אותנו במיוחד מה יהיה עם הזהות היהודית שלה.

מביטם שבמנהטן הם הגיעו ליחידות עם הרבי, ומר פרידמן ביקש ברכה לגדל את בתו כיהודייה.

הרבי בירך, ואז הוסיף: "אם אי פעם יהיו לך קשיים בנוגע ליהדותה של בתך, פנה לחב"ד ואנחנו נעזור לך".

"כל חיי אני שומעת את הסיפור הזה מאבי", אמרה דינה כשהיא פונה אליי, "ועכשיו אתה מופיע. האם הוא סיפר לך את כל זה?", שאלה.

"לא", השבתי, "הוא לא הזכיר את הרבי בכלל".

"ובכן, כזה הוא אבי - הוא לא מרבה בדיבור. אבל אני אומרת לך, אתה מקיים את ההבטחה שהרבי נתן לאבי".

לקחתי אותה חזרה לברקלי, סידרנו עבורה כרטיס טיסה, והסעתי אותה לשדה התעופה. היא הלכה ללמוד ב"בית חנה", ובסופו של דבר חזרה בתשובה. שמעתי שהיא הקימה משפחה ומתגוררת כיום בירושלים.

כאשר התקשרתי למזכירות הרבי כדי לדווח שקיימתי את ההבטחה שניתנה למר פרידמן, הרבי השיב: "תשואות חן, תשואות חן על הבשורות הטובות".

הרב חיים איצ'ה דרייזין שימש שליח חב"ד במספר תפקידים שונים. כיום הוא משמש מטפל זוגי ומנחה נישואים. הוא רואיין בחודש אדר תשפ"א (2021).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ה (1964) — הסנטור של מדינת ניו יורק, קנת' קייטינג, הגיע לפגוש את הרבי במסגרת מסע הבחירות שלו לכהונה נוספת בסנאט. הרבי העלה את נושא החינוך וביקש ממנו לפעול לטובת סיוע ממשלתי לבתי ספר פרטיים. הרבי גם העלה כמה הצעות לטיפול ולמיגור תופעות שונות שפשו בשעתו בקרב הנוער האמריקני, כמו בעיית הסמים. כ"ג במרחשון

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד